

Un gra de foc

Un dia vaig formar part d'una petita platja, situada a Escòcia. Jo era allà, sentia la brisa marítima contra mi i l'oloreta fresca de les aigües blaves, amb tons turqueses i verds del mar. De tant en tant, em deixava portar pel vent, que m'enviava a l'altra punta de la costa, on em retrobava amb antics amics amb qui en altres temps, havia coincidit. Quan em distreia i l'aire em portava massa a prop del mar, una ona m'engolia cap endins, cap a la foscor d'elles aigües. Passava de ser un gra de sorra calent i d'un color torrat, a una de les mil minúscules pedretes ben humides que floten enmig de l'aigua. Poc temps després, de la mateixa manera que les onades m'havien estibat, em feien sortir, i amb una mica de vent tornava a ser al punt de partida; el d'un gra de sorra d'arena en una petita cala.

Aquesta va ser només una petita part de la meua vida, ja que poc després em van recollir i em van portar a un altre lloc; es veu que jo no era com la resta de sorra de platja, jo venia d'una roca especial. Mesclant-me amb altres components i utilitzant un procés de fusió a una temperatura molt elevada, se'n podia fer vidre, de mi. Així que em van barrejar amb sorra de sílice (SiO_2), carbonat de sodi (Na_2CO_3) i calcària (CaCO_3) entre altres coses, i després em van fondre a uns 1500° (procés on jo i tots els altres components de la mescla varem esdevenir una pasta). El pas següent va ser modelar-me i donar-me forma. Més de mil còpies igual que jo, totes en fila i esperant per ser etiquetades i omplertes amb algun tipus de beguda refrescant, suc, llet o aigua.

Ara era una botella de vidre. Com a mínim em sentia útil i sabia que algú em necessitava, vaja, que servia per a alguna cosa important. Dient-ho d'aquesta manera, pot semblar una ximpleria que em senti orgullosa de ser una botelleta, però cal recordar que en el meu passat estava acostumada que ningú em veiés, que ningú no s'adonés de la meua presència. Tothom em trepitjava, i l'únic consol que trobava era el de formar part, algun dia, del castell de sorra d'algun nen amb ganes de treballar-me. Tornant a la meua nova forma, el següent que van fer va ser portar-me, conjuntament amb els milers d'exemplars iguals que jo, a un supermercat. Envejava les llaunes; tan petites i tan ràpid que es venien. N'arribaven molt sovint, de llaunes noves als prestatges, la gent en gastava moltes. Tot i que no vaig ser la primera, no vaig tardar gaire a ésser comprada, i vaig acabar en una nevera mig oberta i mig caducada.

Un cop buida, em van posar dins d'una bossa, i vaig acabar en un contenidor verd i gros. Vaig pensar "Bona feina, ara tot tornarà a començar, et reciclaran i podràs anar gaudint de diverses formes, el teu interior anirà variant de gustos amb el temps. T'espera un final ple de joia". Em vaig equivocar; era el dia en què l'escombriaire ja m'havia de recollir per anar cap a reciclar-me, però de sobte la meua bossa es va obrir i vaig veure uns ulls negres que em miraven fixament i plens de curiositat. Vaig adonar-me que, incorporant-me una mica, podia veure-hi fora del cubell i observar el blau clar del cel, però també que estava a pocs centímetres de caure, i em va entrar el pànic. Si queia m'esmicolava en mil trossos, així que vaig fer tot el possible per apropar-me més a la resta de les deixalles. El gat seguia buscant entre la bossa, i d'un cop de pota vaig caure a terra, miraculosament, sencera. Rodolava i rodolava pel

pendent del carrer, tan ràpid que no vaig tenir temps de reconèixer la meva ubicació, no sabia on era. Uns metres després, el carrer s'acabava i saltant la vorera em vaig endinsar en el bosc. Realment vaig quedar sorpresa del temps que vaig seguir rodant avall, contra les bardisses i els diferents tipus de fulles que hi havia. Quan em vaig adonar que anava directa contra un arbre, ja era massa tard i vaig picar amb tanta força que vaig quedar trencada en cinc o sis trossos.

Un cop situada, vaig observar el meu voltant, em vaig fixar en cada petit detall; cada fulla, cada animal, cada pinya.. tot era nou per mi. La zona en què em trobava era bastant frondosa i espessa, però com que en xocar amb l'arbre m'havia trencat, un dels meus trossos van anar a parar justament en una clariana. Van passar dies i nits senceres, el bosc és un indret ben bonic, però vaig descobrir que pot arribar a ser molt avorrit estar-s'hi hores i hores sense fer res, dies i dies sense canviar de posició. La diferència que hi havia amb la meva anterior estada a la platja, era que allà a prop del mar hi havia molta més gent. A l'estiu, cada dia venien moltes persones a remullar-se, o a passar-hi hores i a l'hivern sempre hi havia algú passejant, parelles de joves o alguns avis caminant per la sorra. Durant les nits, el jovent hi abundava molt, i quan hi havia celebracions, la festa major o algun sant important, tot s'omplia de vida. Aquí no estava sola del tot, el cant dels ocells als matins, els esquiroles i el soroll del vent contra les fulles dels arbres em feien companyia, però és clar, no es podia comparar amb el mar. A més a més, molt poques vegades, per no dir cap, passava algú per allà. Algun boletaire que deia: "Si n'és, la gent, d'irresponsable! Deixa vidres tirats al bosc! Quines penques!", però quasi mai veia humans.

Van passar dies, setmanes i mesos. Em sabia el que passaria cada dia de memòria, i estava convençuda de saber què me depararien els pròxims mesos. Però un dia d'estiu, vaig adonar-me que feia molta calor, que era el dia més calorós de l'any, i que com que ja estàvem cap a finals d'estiu, les fulles eren seques i al bosc hi quedava poc verd. Quan el sol va ser al seu punt més alt, un raig em caigué directe a la cara, era com si el vidre s'hagués de fondre allà mateix. En comptes d'això vaig començar a sentir una pudor a socarrim, a cremat. Vaig mirar al meu voltant enlluernada pel sol i vaig advertir que del piló de branques seques que hi havia a prop meu, en sortia fum. Aleshores ho vaig entendre tot; jo era la culpable del futur incendi, tot havia estat per culpa meva. Jo mateixa havia encès aquell indret ple de vida i on la natura hi vivia sense la intervenció de l'home. Jo era la causant del desastre que, en pocs segons, arrasaria el bosc. Em sentia inútil, no podia fer res al respecte, només esperar i veure com el que havia estat la meva llar durant tant de temps, moria cremat.

En pocs minuts, vaig acabar veient només el taronja rogenc de les flames del foc, i respirant el fum, que acabaria amb tantes vides; els arbres cremaven i jo només era capaç de sentir la lleugera olor a fusta carbonitzada que desprenien els troncs ja cremats que havien caigut al terra. El foc seguia expandint-se, i jo desitjava que algú se n'adonés i avisés els bombers per apagar el desastre.

A hores d'ara, em pregunto què va fer que jo acabés allà mig tirada, en desconec el perquè. Ja no sé ben bé què sóc, què en va fer el foc de mi i quina forma física tinc, però puc assegurar que com a sorra, vidre i cendra que he estat, val la pena evitar un error tan simple com deixar una botella de vidre al bosc.

Perquè un petit detall, pot evitar una gran desgràcia.